

Скараха се. Денката се разсърди, остави голѣмата снѣжна топка, която търкаляха съ Пенката и каза:

— Нѣма вече да търкалямъ топката!

— Ако щѣшъ! — намуси се Пенката.

Двамата мушнаха ржце въ джебове и млѣкнаха.

Надъ главитѣ имъ прехвъркна орлякъ врабци и на-
кичи клонитѣ на голия брѣстъ. Денката подхвърли:

— Подиръ малко ще напълнятъ щърковото гнѣздо.
Намушватъ се изъ трѣнака и тамъ спятъ.

— Да имашъ да вземашъ. Смѣятъ ли да отидатъ тамъ!
Да ги пипнатъ онѣзи ми ти щъркове съ дългитѣ човки...

— Охо! — присмѣ се Денката.

По туй врѣме нѣщо подплаши врабцитѣ. Тѣ изпер-
пелѣха и хвъркнаха отъ брѣста. Пенката и Денката ги
заследиха. Врабцитѣ извиха и накацаха по кубето на
старата джамия. На връхъ пречупеното минаре бѣше
щърковото гнѣздо.

Момчетата се спрѣха предъ джамията...

II.

Гра-Гра, престарелиятъ мършавъ гарванъ, спа въ
дракитѣ на полето. Тази сутринъ той се събуди омало-
мощенъ, сърдитъ и зълъ. Озърна се наоколо, видѣ ши-
рокото заснѣжено поле и потрепера.

— Дълга зима, лоша зима! — измърмора Гра-Гра. —
Отъ вчера не съмъ ялъ нищо.

Той се отърси и размърда вкоченясалитѣ си крака.

— Трѣбва, трѣбва да се отиде къмъ града! — въз-
дъхна Гра-Гра. — Въ ношешния студъ все ще е умрѣлъ
нѣкой файтонджийски конь.

Гра-Гра събра всичкитѣ си сили, разпери проскуба-
нитѣ си крила и хвъркна. Но току що политна надъ
града, нѣщо го пресѣче. Едното му крило, клепна отъ
само себе си, прѣститѣ на крака му се свиха и той
примрѣ отъ страхъ. Студътъ бѣше схваналъ крилата и
краката му.

Тогава Гра-Гра видѣ джамията.

— Само да не тупна като камъкъ, — помисли той
и, като се задържа съ другото си крило, падна
възтежко въ гнѣздото на щърковетѣ.

— Охъ! — изпъшка Гра-Гра. — Не ми било писано да
умра насрѣдъ пжтя.